

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a členov senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a Mgr. Petra Melichera v právnej veci žalobcu: **A. K., Z. S. X.**, IČO: X., zastúpený advokátskou kanceláriou V./H., S., AK so sídlom H., T., proti žalovanému: **Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky**, Lazová ul. 63, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného č. I/227/39389/2010/990033-r zo dňa 25. marca 2010, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 14S/24/2010-54 zo dňa 24. marca 2011, jednohlasne, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 14S/24/2010-54 zo dňa 24. marca 2011, **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Trnave zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania a zrušenia rozhodnutia žalovaného správneho orgánu uvedené v záhlaví tohto rozsudku a žalobcovi nárok na náhradu trov konania nepriznal.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že krajský súd zo správneho spisu mal preukázané, že žalovaný správny orgán rozhodnutím č. I/227/39389/2010/990033-r zo dňa 25.3.2010 (rozhodnutie napadnuté žalobou), zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil prvostupňové rozhodnutie Daňového úradu Sereď č. 616/230/17060/08/Ben zo dňa 3.9.2008.

Krajský súd konštatoval, že predmetom súdneho prieskumu bolo rozhodnutie týkajúce sa vyrúbenia rozdielu dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie december 2007 z pôvodnej sumy 107 085 Sk na sumu zistenú daňovým úradom vo výške 1 020 196 Sk, t.j. 914 280 Sk, s poukazom na vykonanú daňovú kontrolu, pri ktorej bolo zistené, že žalobca vykázal v daňovom priznaní dodanie tovarov a služieb s oslobodením od dane – s možnosťou odpočítania od dane, podľa § 43 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o DPH“) vo výške 4 812 000 Sk na základe faktúry č. X., pri ktorej bola ako odberateľ uvádzaná spoločnosť A., S., H., Č., I. DPH: C.. Podľa súdu bolo nepochybne v konaní zistené, že spoločnosť A., S. H., Č. nie je osobou identifikovanou pre daň v inom členskom štáte. Taktiež podľa krajského súdu žalobca neunesol dôkazné bremeno, že tovar bol odoslaný alebo prepravený z tuzemska do iného členského štátu EU, nakoľko nepredložil zákonom stanovené dôkazy, že tovar bol vyvezený a preto ak z vykonaného dokazovania bolo zrejmé, že sa zdaniteľné plnenie uskutočnilo (podľa jeho daňového priznania) nemohlo mu vzniknúť právo na oslobodenie od dane pri dodaní tovaru z tuzemska do iného členského štátu. Súd považoval za irelevantné požadované právne vyhodnocovanie toho, či k dodaniu tovaru v zmysle ust. § 8 ods. 4 zákona č. 222/2004 Z. z. o DPH došlo na základe perfektnej zmluvy alebo zmluvy uzavretej v omyle, ale posúdil túto zmluvu s ohľadom na to, či došlo k zdaniteľnému plneniu. Podľa súdu „dodaním tovaru“ je potrebné rozumieť akékoľvek dodanie tovaru, aj bez toho, že by zmluva bola právne perfektná. O tom že príjemca nadobudol právo nakladať s tovarom ako vlastník aj skutočnosť, že sa rozhodol tovar vrátiť dodávateľovi pre neschopnosť zaplatiť kúpni cenu.

Krajský súd na základe výsledkov súdneho prieskumu dospel k záveru, že žalobné dôvody nie je možné považovať za riadne právne podložené. Nestotožnil sa s právnym hodnotením žalobcu, týkajúceho sa nekonkrétnej námietky nesprávneho právneho posúdenia danej veci a nedostatočne zisteného skutkového stavu nespôsobilého byť podkladom pre právne perfektné rozhodnutie správneho orgánu. Krajský súd mal za to, že správne orgány vykonali dokazovanie vo vzťahu ku všetkým relevantným skutočnostiam, vykonávali šetrenie v rámci daňových orgánov na území SR ako aj v spolupráci s českými daňovými orgánmi. Poukázal na to, že ich výsledky sú však v neprospech žalobcu. Krajský súd žalobu ako nedôvodnú zamietol. O náhrade trov konania krajský súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že procesne neúspešnému žalobcovi nárok na náhradu trov konania nepriznal.

Proti rozsudku Krajského súdu v Trnave podal včas odvolanie žalobca. Žiadal napadnutý rozsudok krajského súdu zmeniť tak, že zruší napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu a vec mu vráti nové rozhodnutie. Žalobca uviedol, že súd sa dôsledne

nevysporiadal s tým, že správne orgány nepostupovali v súlade so základnými zásadami daňového konania a neskúmal na koho previedol vlastnícke právo žalobca k predmetnému tovaru, pričom túto skutočnosť mal zisťovať pre správne určenie dane. Povinnosťou žalovaného bolo posudzovať obsah právneho úkonu a to nielen podľa predložených dôkazov žalobcu alebo jeho tvrdení. Uviedol, že žalobca vyviezol v decembri 2007 tovar do Českej republiky na základe domnejšej kúpnej zmluvy so spoločnosťou A., S., pričom v mene kupujúceho vystupoval p. P., ktorý už v tom čase nebol konateľom A., S. Podľa jeho názoru vývoz tovaru do iného členského štátu bez právneho dôvodu nespadá pod žiadny prípad definovaný v § 8 zákona č. 222/2004 Z. z. o DPH a žalovaný nesprávne konštatuje, že dodaním tovaru previedol vlastnícke právo na p. P. a umožnil mu nakladať s tovarom ako vlastníkovi v čoho dôsledku vznikla žalobcovi daňová povinnosť podľa § 19 ods. 1 a bez nároku na oslobodenie od dane podľa § 43 zákona o DPH, nakoľko p. P. nie je v Českej republike osobou identifikovanou pre daň v inom členskom štáte. Podľa jeho tvrdenia nikdy neprejavil svoju vôľu dodať tovar p. P., ale spoločnosti A., S. Žalobca netvrdí, že je povinnosťou správcu dane v daňovom konaní skúmať perfektnosť určitej zmluvy v právnom zmysle slova, podľa žalobcu však je povinnosťou správcu dane za účelom zistenia správnej výšky dane skúmať základnú skutočnosť, a to na základe akého zmluvného vzťahu a medzi akými zmluvnými stranami došlo k dodaniu tovaru alebo služby daňovým subjektom. Žalobca poukázal, že spoločnosť A. S. tovar nikdy neprevzala a mylné dodanie tovaru nie je dodaním tovaru v zmysle § 8 zákona o DPH a teda nemožno v takomto prípade ani vyrúbiť daň a ani uvažovať o oslobodení od dane podľa § 43 zákona o DPH.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil. Vyjadril sa k jednotlivým námietkam žalobcu uvedených v odvolaní tak, že uviedol, že žalobca počas celého daňového konania tvrdil, že predmetný tovar bol riadne dodaný a počas celej doby daňového konania ani raz nenamietal, že pri dodaní tovaru na nikoho nepreviedol právo nakladať s tovarom ako vlastník. Tieto tvrdenia použil až v samotnej žalobe. Podľa žalovaného nedošlo k mylnému dodaniu tovaru, čoho dôkazom je aj skutočnosť, že podľa žalobcu predložených dokladov došlo k vráteniu tovaru pre neschopnosť odberateľa zaplatiť kúpnu cenu, čo len dokazuje, že v prípade zaplatenia kúpnej ceny by s prevodom práva nakladať s tovarom ako vlastník súhlasil. Žalobca v čase uzatvárania obchodnej transakcie musel mať vedomosť o tom, že p. P. nie je konateľom spoločnosti A., S., nakoľko táto skutočnosť bola známa z obchodného rejstříku Českej republiky. Tovar odovzdal p. P. dobrovoľne, umožnil mu s ním nakladať ako

vlastným a formálne dodanie tovaru osobe ktorá je v inom členskom štáte registrovaná ako platiteľ dane malo za cieľ získať neoprávnenú výhodu spočívajúcu v neuplatnení dane pri takomto dodaní tovaru. Poukázal na rozhodnutia ESD č. C-354/03, C-355/03 a C-484/03, podľa ktorých z dodávok tovarov, ktoré sú poznačené podvodom vo vzťahu k DPH, daňová výhoda neprináleží za podmienky, že platiteľ dane vedel, alebo mohol vedieť, že tieto plnenia sú poznačené podvodom. Žalobca vedel, resp. z obchodného registra ČR mohol vedieť, že za spoločnosť A., S. konateľ p. P. nemohol a preto žalobcovi výhoda podľa § 43 neprináleží.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu odvolacích dôvodov bez nariadenia pojednávania podľa § 246c ods. 1 O.s.p. v spojení s § 211 a nasl. a v spojení s § 250ja ods. 2 veta prvá, a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Predmetom odvolacieho konania v preskúmvanej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd prvého stupňa zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného správneho orgánu a vrátenia veci mu na ďalšie konanie, ktorým rozhodnutím žalovaný potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu, ktorým správca dane žalobcovi podľa § 44 ods. 6 písm. b/ bod. 1. zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o správe daní“) vyrúbil rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie december 2007, a preto odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu v spojení s rozhodnutím správneho orgánu prvého stupňa a konanie im predchádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

Odvolací súd dáva do pozornosti, že predmetom preskúmvacieho konania v danej veci je rozhodnutie a postup žalovaného správneho orgánu, ktorým rozhodnutím žalovaný správny orgán rozhodoval s konečnou platnosťou o potvrdení dodatočného platobného výmeru na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie december 2007.

Podľa § 43 ods. 1, 5 zákona o DPH v platnom znení oslobodené od dane je dodanie tovaru, ktorý je odoslaný alebo prepravený z tuzemska do iného členského štátu predávajúcim alebo nadobúdateľom tovaru alebo na ich účet, ak nadobúdateľ je osobou identifikovanou pre daň v inom členskom štáte.

Platiteľ je povinný preukázať, že sú splnené podmienky oslobodenia od dane podľa odsekov 1 až 4. Platiteľ je povinný preukázať dodanie tovaru do iného členského štátu kópiou faktúry, a a) ak prepravu tovaru zabezpečí dodávateľ alebo odberateľ inou osobou, prepravným dokladom alebo iným dokladom o odoslaní, v ktorom je uvedené miesto určenia, b) ak prepravu tovaru vykoná dodávateľ, písomným potvrdením prijatia tovaru odberateľom alebo osobou ním poverenou, c) ak prepravu tovaru vykoná odberateľ, písomným vyhlásením odberateľa alebo ním poverenej osoby, že tovar prepravil do iného členského štátu, d) inými dokladmi, ako napríklad zmluvou o dodaní tovaru, dodacím listom, dokladom o prijatí platby za tovar.

Podľa § 8 ods. 1, písm. a/, ods. 6 zákona o DPH v platnom znení dodaním tovaru je dodanie hmotného majetku, pri ktorom dochádza k zmene vlastníckeho práva, ak tento zákon neustanovuje inak; na účely tohto zákona hmotným majetkom sú hnutel'né a nehnuteľné veci, ako aj elektrina, plyn, voda, teplo, chlad a bankovky a mince, ak sa predávajú na zberateľské účely za inú cenu, ako je ich nominálna hodnota, alebo za inú cenu, ako je prepočet ich nominálnej hodnoty na slovenskú menu podľa kurzu vyhlasovaného Národnou bankou Slovenska.

Ak zdaniteľná osoba na základe komisionárskej zmluvy alebo inej obdobnej zmluvy, podľa ktorej koná vo svojom mene na účet inej osoby (ďalej len "komisionárska zmluva"), obstará kúpu tovaru alebo predaj tovaru, platí, že táto zdaniteľná osoba tovar kúpila a predala.

Podľa § 13 ods. 1, písm. a/ zákona o DPH v platnom znení miestom dodania tovaru, ak je dodanie tovaru spojené s odoslaním alebo prepravou tovaru, je miesto, kde sa tovar nachádza v čase, keď sa odoslanie alebo preprava tovaru osobe, ktorej má byť tovar dodaný, začína uskutočňovať, s výnimkou podľa písm. b/, odseku 2 a § 14.

Podľa § 29 ods. 1, 2, 3, 4, 7, 8 zákona o správe daní v platnom znení
(1) Dokazovanie vykonáva správca dane, ktorý vedie daňové konanie.

Správca dane dbá, aby skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie, a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov.

Netreba dokazovať skutočnosti všeobecne známe alebo známe správcovi dane z jeho činnosti.

Ako dôkaz možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti a ktoré nie sú získané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Ide najmä o rôzne podania daňových subjektov (priznania, hlásenia, odpovede na výzvy správcu dane a pod.), o svedecké výpovede, znalecké posudky, verejné listiny, protokoly o daňových kontrolách, zápisnice o miestnom zisťovaní a obhliadke, povinné záznamy vedené daňovými subjektmi a doklady k nim.

Správca dane preukazuje doručenie vlastných písomností daňovému subjektu.

Daňový subjekt preukazuje skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňového konania, ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom.

Podľa § 34 ods. 1, 2, 3, 4 zákona o správe daní v platnom znení Správca dane je oprávnený overovať úplnosť evidencie alebo registrácie daňových subjektov a zisťovať tiež všetky údaje týkajúce sa ich príjmov, majetkových pomerov a ďalších skutočností rozhodujúcich pre správne vyrubenie dane a vymáhanie daňového nedoplatku.

Pri tejto činnosti má správca dane rovnaké oprávnenia ako pri miestnom zisťovaní a daňovej kontrole.

Vyhľadávacia činnosť môže byť vykonávaná i bez priamej súčinnosti s daňovým subjektom.

Na registráciu neprihlásené daňové subjekty zistené vyhľadávacou činnosťou sa považujú za subjekty, ktoré si nesplnili registračnú alebo oznamovaciu povinnosť podľa § 31 tohto zákona.

Podľa § 15 ods. 1, 14, 16 zákona o správe daní v platnom znení daňovou kontrolou zamestnanec správcu dane zisťuje alebo preveruje základ dane alebo iné skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie dane alebo vznik daňovej povinnosti, a to u daňového subjektu alebo na mieste, kde to účel kontroly vyžaduje. Daňová kontrola sa vykonáva v rozsahu, ktorý je nevyhnutne potrebný na dosiahnutie účelu podľa tohto zákona alebo

osobitného predpisu. Za daňovú kontrolu sa považuje aj kontrola oprávnenosti vrátenia dane alebo kontrola na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu podľa osobitného zákona, 6eb) alebo kontrola uplatnenia daňového bonusu podľa osobitného zákona, alebo kontrola použitia tovaru oslobodeného od dane podľa osobitných zákonov.

Ak sa daňovou kontrolou vykonáva kontrola oprávnenosti vrátenia dane, kontrola je začatá v deň spísania zápisnice o začatí daňovej kontroly. Na vykonanie tejto kontroly sa nevzťahujú ustanovenia odsekov 2, 7 a 13 štvrtej vety. Rovnako sa postupuje, ak sa daňovou kontrolou vykonáva kontrola uplatnenia daňového bonusu podľa osobitného zákona. Ak sa daňovou kontrolou vykonáva kontrola na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu podľa osobitného zákona, kontrola je začatá tretí deň od doručenia upovedomenia o výkone daňovej kontroly. Na vykonanie tejto kontroly sa nevzťahujú ustanovenia odsekov 2, 3, 7 a 13 štvrtej vety. O výsledku kontroly podľa prvej vety, tretej vety a štvrtej vety vydá správca dane rozhodnutie do desiatich dní odo dňa ukončenia kontroly.

Ustanovenia prvej časti a § 32, 34 a 41 sa primerane použijú aj na daňovú kontrolu.

Podľa § 2 ods. 1 až 8 zákona o správe daní v platnom znení v daňovom konaní sa postupuje v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, chránia sa záujmy štátu a obcí a dbá sa pritom na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a ostatných osôb zúčastnených v daňovom konaní.

Správca dane postupuje v daňovom konaní v úzkej súčinnosti s daňovými subjektmi a pri vyžadovaní plnenia ich povinností v tomto konaní použije len také prostriedky, ktoré ich najmenej zatŕažujú a umožňujú pritom správne vyrubiť a vybrať daň.

Správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo.

Daňové konanie je neverejné okrem úkonov, ktorých povaha to neumožňuje.

Správca dane je povinný začať daňové konanie aj na vlastný podnet vždy, ak sú splnené zákonné podmienky pre vznik alebo existenciu daňovej pohľadávky, a to aj v prípade, že daňový subjekt v tomto smere nesplnil riadne alebo vôbec svoje povinnosti.

Pri uplatňovaní daňových predpisov v daňovom konaní sa berie do úvahy vždy skutočný obsah právneho úkonu alebo inej skutočnosti rozhodujúcej pre určenie alebo vybratie dane.

Všetky daňové subjekty majú v daňovom konaní rovnaké práva a povinnosti.

Právom i povinnosťou všetkých daňových subjektov je úzko spolupracovať so správcom dane v daňovom konaní.

Odvolačí súd z predloženého spisu krajského súdu, súčasť ktorého tvoril administratívny spisový materiál zistil, že Daňový úrad Sereď vydal dňa 3.9.2008 rozhodnutie č. 616/230/17060/08/Ben, ktorým podľa § 44 ods. 6 písm. b/ bod 1. zákona č. 511/1992 Zb. v znení neskorších predpisov a zákona o dani DPH vyrúbil žalobcovi ako platiteľovi dane z pridanej hodnoty rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie december 2007 o sumu 913 101 Sk; na základe odvolania žalobcu proti uvedenému rozhodnutiu správca dane žalovaný správny orgán preskúmaným rozhodnutím odvolanie žalobcu zamietol a napadnuté rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu potvrdil. Ďalej odvolačí súd zistil, že správca dane u žalobcu vykonal daňovú kontrolu na DPH o výsledku ktorej vyhotovil protokol o kontrole č. 616/340/15296/2008/Fer z 24.7.2008, ktorý bol doručený žalobcovi dňa 16.9.2008. Protokol bol s žalobcom prerokovaný dňa 27.8.2008. Z výsledkov daňovej kontroly vyplynulo, že žalobca ako daňový subjekt nepredložil doklady podľa § 43 ods. 5 zákona o DPH v znení neskorších predpisov potvrdzujúce dodanie tovaru (brúska, cirkulár...) do Českej republiky a na základe odpovedí na medzinárodné výmeny daňových informácií v súvislosti s preverením intrakomunitárneho nadobudnutia tovaru uvedeného v tovarovej faktúre č. X. označenou spoločnosťou A., S. česká daňová správa nepotvrdila intrakomunitárne nadobudnutie predmetného tovaru touto spoločnosťou, ktorá bola uvedená na predložennom nákladnom liste. Správca dane na základe zistených skutočností, uvedených v protokole o daňovej kontrole, a v zmysle ustanovení zákona o DPH, ktoré citoval, neuznal žalobcovi oslobodenie od dane z pridanej hodnoty dodanie tovaru odoslaného alebo prepravovaného z tuzemska do iného členského štátu podľa § 43 zákona o DPH vo výške 913 101 Sk podľa faktúry ním vystavenej pre český subjekt A., S., H., Č., I. DPH: C. a predloženej k daňovej kontrole. Súčasne správca dane z platby vyplývajúcej z uvedenej faktúry vyčíslil daň zo zdaniteľného obchodu žalobcu vo výške 913 101 Sk a v tejto výške dorúbil žalobcovi daň z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie december 2007.

Zákonodarca v právnej norme ustanovenej v § 43 ods. 1, zákona o DPH platného v kontrolovanom zdaňovacom období ustanovil hmotnoprávne podmienky, na základe ktorých priznáva oslobodenie od dane z pridanej hodnoty tak, že oslobodené od dane je dodanie tovaru, ktorý je odoslaný alebo prepravený z tuzemska do iného členského štátu

predávajúcim alebo nadobúdateľom tovaru alebo na ich účet, ak nadobúdateľ je osobou identifikovanou pre daň v inom členskom štáte. Súčasne v právnej norme ustanovenej v § 43 ods. 5 stanovil ďalšie podmienky, za splnenia ktorých daňovému subjektu vzniká právo na oslobodenie od dane. Pokiaľ zákonodarca priamo v skutkovej podstate právnej normy ustanovuje, že predpokladom oslobodenia od dane je dodanie tovaru, ktorý je odoslaný alebo prepravený z tuzemska do iného členského štátu predávajúcim alebo nadobúdateľom tovaru alebo na ich účet, ak nadobúdateľ je osobou identifikovanou pre daň v inom členskom štáte a súčasne ustanovuje, že platiteľ je povinný preukázať, že sú splnené podmienky oslobodenia od dane podľa zákonných podmienok ustanovených v hmotnoprávnej norme (§ 43 ods. 1 až 4 zákona o DPH) a že platiteľ je povinný preukázať dodanie tovaru do iného členského štátu kópiou faktúry, stanoviac ďalšie zákonné podmienky, potom predpokladom vzniku práva na oslobodenie od dane je splnenie si povinnosti platiteľom dane predložením faktúry o uskutočnení zdaniteľného plnenia a preukázanie o odoslaní alebo o prepravení tovaru z tuzemska do iného členského štátu relevantným dokladom o odoslaní alebo preprave tovaru.

Odvolačí súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že správca dane v danom prípade postupoval v súlade so zákonom o správe daní, vo veci si zadovážil dostatok skutkových podkladov relevantných pre vydanie rozhodnutia, skutkové okolnosti vyhodnotil správne a v súlade so zákonom o DPH, v daňovom konaní postupoval v súčinnosti s daňovým subjektom – žalobcom, s tvrdeniami žalobcu sa náležite vypořiadal v dôvodoch svojho rozhodnutia, ako aj náležite odôvodnil. Odvolačí súd taktiež dospel k záveru, že žalovaný správny orgán v preskúmanom rozhodnutí (rozhodnutie o odvolaní žalobcu proti rozhodnutiu správcu dane) preskúmal postup správcu dane ako aj zákonnosť jeho rozhodnutia v súlade so zákonom o správe daní a v intenciách zákona o DPH a náležite sa vypořiadal s odvolacími dôvodmi žalobcu.

Pre súd je rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia; súd prihliadne len na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 veta prvá, ods. 3 O.s.p.).

Podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku ustanovujúcej správne súdnictvo súd pri preskúmaní rozhodnutia a postupu správneho orgánu preskúma zákonnosť rozhodnutia a postupu nielen so zreteľom na hmotné právo, ale posudzuje zákonnosť rozhodnutia a postupu aj vzhľadom k tomu, či správny orgán postupoval v konaní v súlade

s procesnými predpismi a v rámci súdneho prieskumu prihliada k tým procesným vadám, ktoré by mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia.

Súd prvého stupňa v preskúmvanej veci, postupujúc v intenciách citovanej právnej normy Občianskeho súdneho poriadku a v súlade s právnou úpravou ustanovenou v § 247 a nasl., preskúmal zákonnosť rozhodnutia žalovaného správneho orgánu a postup mu predchádzajúci a v rámci toho aj zákonnosť rozhodnutia a postupu správcu dane v rozsahu žalobných dôvodov a v odôvodnení napadnutého rozsudku sa náležite vysporiadal s jednotlivými žalobnými námietkami. Odvolací súd sa stotožňuje s názorom súdu prvého stupňa, že v preskúmvanej veci bolo relevantným spôsobom preukázané, že žalobca za zdaňovacie obdobie december 2007 nesplnil zákonné podmienky na oslobodenie od dane z pridanej hodnoty z tuzemska do iného členského štátu podľa § 43 zákona o DPH vykonanými obchodom preukazujúcimi na základe faktúry ním vystavenej a ním predloženej k daňovej kontrole. Z uvedených dôvodov odvolací súd považuje záver súdu prvého stupňa o tom, že správne orgány oboch stupňov v preskúmvanej veci postupovali v súlade so zákonom, keď žalobcovi ako platiteľovi dane dorúbili za zdaňovacie obdobie december 2007 daň z pridanej hodnoty v daňovom priznaní za zdaňovacie obdobie december 2007, za skutkovo správny a v súlade so zákonom.

Odvolací súd neprihliadol na námietky žalobcu uvedené v jeho odvolaní, ktorými namietal porušenie zásad daňového konania a nesprávne právne závery súdu prvého stupňa a daňových úradov a nesprávne vyhodnotenie postupu správneho orgánu, s poukazom na to, že predovšetkým bol nesprávne vyhodnotený predmetný obchod ako obchod pri ktorom došlo k prevodu práva nakladať s tovarom ako vlastníkom, teda v neprospech žalobcu. Odvolací súd tieto námietky žalobcu vyhodnotil ako účelové a vznesené z dôvodov privodiť si priaznivejšie rozhodnutie, za účelom vyhnúť sa platenia dane z pridanej hodnoty z prebehnutého intrakomunitárneho obchodu. Odvolací súd súčasne dospel k záveru, že súd prvého stupňa žalobnými námietkami, ktoré sú v podstate rovnaké ako odvolacie, sa náležite zaoberal, ktorá skutočnosť vyplýva z odôvodnenia jeho rozsudku. A aj podľa názoru odvolacieho súdu z administratívneho spisu žalovaného vyplýva, že správne orgány oboch stupňov sa náležite vecou zaoberali, v preskúmvanej veci si zadovážili dostatok skutkových podkladov, relevantných pre vydanie rozhodnutia vo veci a skutkové zistenia v rozhodnutí riadnym spôsobom opísali a na základe ich vyhodnotenia v súlade s príslušnými právnymi

normami zákona o DPH vo veci rozhodli. Teda aj odvolací súd v preskúmvanej veci dospel k záveru zhodnému so záverom súdu prvého stupňa, že žalovaný správny orgán rozhodol vo veci v súlade so zákonom o DPH postupom súladným so zákonom o správe daní.

Vzhľadom na uvedené odvolací súd v danej veci dospel k záveru, že správca dane vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu, náležite zistil skutkový stav veci a zo skutkových okolností vyvodil správny právny záver a preto bol správny postup a v súlade so zákonom o správe daní v spojení s ustanoveniami zákona o dani z pridanej hodnoty žalovaného správneho orgánu, keď rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu potvrdil a pokiaľ teda súd prvého stupňa podľa § 250j ods. 1 O.s.p. žalobu pre jej nedôvodnosť zamietol, rozhodol v súlade so zákonom.

Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil podľa § 250ja ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 a s § 219 ods. 1, 2.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 a s § 250k ods. 1 O.s.p. Žalobcovi nepriznal náhradu trov tohto konania, pretože bol v tomto konaní neúspešný a žalovanému neprináležia zo zákona.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. 5. 2011).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 26. apríla 2012

JUDr. Eva Babiaková, CSc., v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :

Dagmar Bartalská